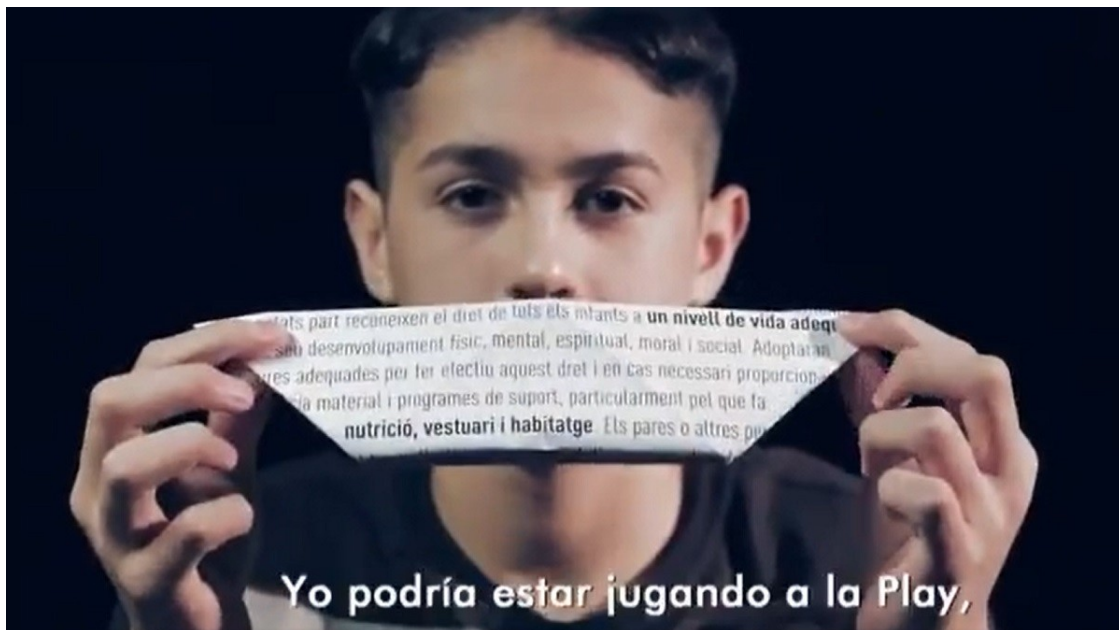

L'esperança de vida depèn del codi postal

«Vivim sabent que a pocs quilòmetres, o a pocs metres, a un barri proper, hi ha molta gent que ho passa fatal, que té seriosos problemes per a donar cada dia als seus fills una alimentació digna»

Un fragment de «Paper mullat», l'últim «Sense ficció» de TV3.

Segons quin sigui el teu codi postal a Barcelona pots tenir deu anys més o menys d'esperança de vida. D'entre totes les reflexions i dades contingudes a *Paper mullat* (<https://www.ccma.cat/tv3/alacarta/sense-ficcio/paper-mullat-26112019/video/5967706/>) -el *Sense ficció* (<https://www.ccma.cat/tv3/sense-ficcio/>) d'ahir a la nit- potser és aquesta la que més em va sorprendre i colpir. Quan algú et vol fer sentir malament és fàcil que et digui coses del tipus: "Tu només et preocupes quan perceps que el mal, el perjudici o la injustícia et són propers". Més enllà de la superioritat moral que cadascú pugui enarborar, és aquest un retret habitual i no pas mancat de raó.

És clar que qui pot sentir-se fora d'aquest retret? És com allò que ara es diu tant: "Tu tot t'ho mires des del sofà, còmodament escarxofat". Quin és el topall de solidaritat que un ha de tenir per a poder estar en pau amb si mateix i amb la resta? Vull dir, és un gran disbarat sentir-se molt preocupat per la contaminació que afecta els infants -un dels fragments més interessants del reportatge- i també molt preocupat -però menys interpel·lat directament- per la vida infrahumana a les presons de Sierra Leone?

Aquest és un dels temes subjacents que bateguen a l'interior de *Paper mullat*. El punt de partida no pot ser més interessant: tot allò que diuen les declaracions dels drets humans i dels drets de la infància és molt bonic però és pur paper mullat. Per què passa això? Per què hi ha al món milions de casos en què la persona està desprotegida, sotmesa als dissenys de la injustícia? Que m'expliquin que a Barcelona el mapa de salut pública assenyala amb tota cruessa greus

discriminacions entre districtes doncs no per sabuda o intuïda és una revelació que et fa empenyar.

Les contradiccions humanes són infinites i la capacitat de viure amb elles tal vegada sigui allò que ens fa més humans. Vivim sabent que a pocs quilòmetres, o a pocs metres, a un barri proper, hi ha molta gent que ho passa fatal, que té seriosos problemes per a donar cada dia als seus fills una alimentació digna. Gent que ha de passar-se setmanes dormint al ras perquè l'administració no té prou pisos disponibles.

Coneixem l'Ouafa, que viu a Torre Baró i cada dia va a una escola del centre de Barcelona: "En aquesta nova escola inclús podem escoltar el professor quan parla". Coneixem el Josep, que amb només catorze anys és un activista implicadíssim en la lluita contra els desnonaments. Coneixem l'Amadou que va venir del Senegal perquè al seu país si ets nen, és possible que t'esclavitzin.

La Ouafa, de 16 anys, de Torre Baró (Barcelona) denuncia deficiències en l'ensenyament i l'alimentació. El dret dels infants a una vida digna és, en molts casos, paper mullat. #DretsInfantsTV3
(https://twitter.com/hashtag/DretsInfantsTV3?src=hash&ref_src=twsrc%5Etfw) , a @tv3cat
(https://twitter.com/tv3cat?ref_src=twsrc%5Etfw)
? <https://t.co/am0JIGdVGa> (<https://t.co/am0JIGdVGa>) pic.twitter.com/U2ly9qqr7K
(<https://t.co/U2ly9qqr7K>)

? Sense ficció (@senseficcio) November 26, 2019
(https://twitter.com/senseficcio/status/1199439688785752064?ref_src=twsrc%5Etfw)

El Josep, de 14 anys, lidera assemblees del sindicat de barri contra els desnonaments. Cada mes es desnonen 1.200 famílies a Catalunya. #DretsInfantsTV3
(https://twitter.com/hashtag/DretsInfantsTV3?src=hash&ref_src=twsrc%5Etfw) , a @tv3cat
(https://twitter.com/tv3cat?ref_src=twsrc%5Etfw)
? <https://t.co/am0JIFWkOC> (<https://t.co/am0JIFWkOC>) pic.twitter.com/YmnVmx4lyW
(<https://t.co/YmnVmx4lyW>)

? Sense ficció (@senseficcio) November 26, 2019
(https://twitter.com/senseficcio/status/1199434149196705792?ref_src=twsrc%5Etfw)

Coneixem la lluita per aconseguir que una escola de la plaça de les Glòries no estigui sotmesa a tota la contaminació que allà s'hi genera. A vegades, de fet tot sovint, em trobo persones que, amb tota la bona fe i entusiasme del món, exclamen i celebren com de bé es viu a Barcelona. Com de bé està el clima i la qualitat de vida. El mar, quina meravella! Depèn de la persona que sigui intento conversar-hi una estona, confrontant alguns arguments sobre la personalitat de la ciutat, els preus del lloguer, la vida dels barris, la gentrificació, la qualitat de la vida urbana, del comerç, de la massificació turística... I sovint m'oblido arguments encara més substancials. Els arguments que tan bé exposa *Paper mullat*.